

Chambre des Représentants

SESSION 1963-1961.

19 DÉCEMBRE 1963.

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention portant extension de la compétence des autorités qualifiées pour recevoir les reconnaissances d'enfants naturels, signée à Rome, le 14 septembre 1961.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

La Convention signée à Rome le 14 septembre 1961, tend à éliminer ou à tout le moins à diminuer les difficultés résultant des conceptions différentes du droit napoléonien et du droit allemand en matière de filiation paternelle des enfants naturels.

Les dispositions de la loi allemande sur la matière peuvent être résumées comme suit:

Il n'existe pas de filiation naturelle au sens du Code Napoléon.

La filiation hors mariage est toujours légitime vis-à-vis de la mère et cette filiation existe de plein droit.

Vis-à-vis du père la filiation hors mariage n'est légitime qu'en cas de légitimation: dans tous les autres cas elle est de pur fait.

La reconnaissance (Anerkenntnis) ne crée pas de lien de filiation; par conséquent elle n'attribue à l'enfant ni la nationalité allemande, ni le nom du père, ni des droits sur la succession de celui-ci.

Elle a pour seul effet d'imposer à l'auteur de la reconnaissance une obligation alimentaire et de lui enlever la possibilité d'invoquer l'*exceptio plurium* dans une éventuelle action alimentaire.

La légitimation de l'enfant naturel résulte du mariage de la mère avec le père *réel*. Est présumé être le père réel, celui qui a cohabité avec la mère pendant la période de

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1963-1964.

19 DECEMBER 1963.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van de Overeenkomst tot uitbreiding van de bevoegdheid van de autoriteiten belast met de registratie van de erkenning van onwettige kinderen, ondertekend op 14 september 1961, te Rome.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Overeenkomst, die op 11 september 1961 te Rome werd ondertekend, strekt ertoe de moeilijkheden uit te schakelen of althans te verminderen die ontstaan ingevolge de opvattingsverschillen in het Napoleontisch en het Duits recht inzake van de vaderlijke afstamming van natuurlijke kinderen.

Dedesbetreffende bepalingen van de Duitse wet kunnen als volgt worden samengevat:

Er bestaat geen natuurlijke afstamming uit de zin van het Wetboek Napoleon.

De afstamming buiten het huwelijk is steeds wettig ten aanzien van de moeder en zij bestaat van rechtswege.

Ten aanzien van de vader is de afstamming buiten het huwelijk slechts wettig wanneer wettiging heeft plaatsgehad: in alle andere gevallen is de afstamming louter feitelijk.

De erkenning (Anerkenntnis) schept geen band van afstamming, bijgevolg verleent zij aan het kind noch de Duitse nationaliteit, noch de naam van de vader, noch enig recht op diens nalatenschap.

Haar enig gevolg is dat aan de erkenner onderhoudsverplichting wordt opgelegd en hem de mogelijkheid wordt ontnomen bij een eventuele vordering tot onderhoud, de *exceptio plurium* in te roepen.

De wettiging van het natuurlijkkind volgt uit het huwelijk van de moeder met de *uerkelijke* oeder. Wordt vermoed de werkelijke vader te zijn: hij die gedurende de

geslalion el est présumé avoir cohabité avec la mère pendant cette période. celui qui a souscrit l'« Anerkenntnis »,

La légitimation n'est mentionnée dans les registres de l'état civil qu'après ordonnance du tribunal qui vérifie si le mari de la mère est bien le père réel de l'enfant,

Ces dispositions ont pour effet qu'une reconnaissance souscrite soit en Allemagne, soit en Belgique, par un ressortissant allemand ne crée pas, en droit allemand, de lien de filiation entre l'auteur de la reconnaissance et l'enfant et n'attribue pas à celui-ci la nationalité allemande.

En droit belge, par contre, cette reconnaissance crée en principe un lien de filiation et a, le cas échéant, pour effet d'enlever à l'enfant la nationalité belge ou d'empêcher l'enfant d'acquérir cette nationalité à la suite d'une reconnaissance ou d'une légitimation ultérieure par un Belge,

Afin de limiter les conséquences préjudiciables qui peuvent résulter du conflit entre les lois belge et allemande, on a été amené à admettre une solution double suivant qu'il s'agit du statut familial (droit civil) ou de la nationalité (droit public),

Ainsi, lorsqu'un enfant est reconnu en premier lieu par un Allemand et ensuite par un Belge qui épouse la mère, et que celle-ci a également reconnu son enfant, on a admis que cet enfant est légitimé au regard de la loi belge, sans pour cela acquérir la nationalité belge.

Cette solution double contient une double contradiction. D'une part l'enfant légitimé par un Belge pendant sa minorité est Belge en vertu de l'article 3 des lois coordonnées sur la nationalité et, d'autre part, si l'enfant est resté Allemand, il n'est pas légitimé au regard de la loi allemande.

Néanmoins, cette solution double peut se justifier par la considération qu'en matière de nationalité on est tenu d'appliquer la règle belge, tandis qu'en matière de statut familial on peut appliquer la loi du père, c'est-à-dire la loi allemande.

En tout état de cause la solution double est, dans l'état actuel de notre législation, plus avantageuse que ne le serait une solution unique appliquant au statut familial la même règle que celle qui doit être appliquée en matière de nationalité. Pareille solution unique priverait l'enfant, non seulement de la nationalité belge, mais également du statut d'enfant naturel reconnu ou légitimé.

Les mêmes difficultés peuvent exister lorsque l'enfant a été reconnu par un ressortissant suisse.

En effet, le droit suisse connaît les deux institutions: la « Vaterschaftsanerkennung » qui est l'équivalent de l'« Anerkenntnis » du droit allemand et la « Kindesankennung » qui équivaut à la reconnaissance du droit belge.

La Convention que le Gouvernement vous propose d'approuver permet de donner au conflit une solution unique qui est en même temps plus logique et plus avantageuse.

L'article premier définit les termes « reconnaissance avec filiation » et « reconnaissance sans filiation »,

L'article 2 dispose que dans les pays qui ne connaissent que la reconnaissance sans filiation, c'est-à-dire en Allemagne, les ressortissants des autres Etats contractants dont

zwangerschapstijd met de moeder gemeenschap heeft gehad. Wordt vermoed gedurende die tijd met de moeder gemeenschap te hebben gehad: hij die de « Anerkenntnis » heeft gedaan.

Van de wettiging wordt in de registers van de burgerlijke stand eerst melding gemaakt, na een beschikking van de rechtbank die nagaat of de echtgenoot van de moeder wel de *toerkelijke ueder* van het kind is.

Deze bepalingen hebben tot gevolg dat een erkenning die hetzij in Duitsland, hetzij in België door een Duits onderdaan wordt gedaan, naar Duits recht geen band van afstamming doet ontstaan tussen de erkenner en het kind, en dit laatste de Duitse nationaliteit niet doet verkrijgen.

Naar Belgisch recht daarentegen brengt, in beginsel, deze erkenning een band van afstamming tot stand en heeft ze eventueel tot gevolg dat aan het kind de Belgische nationaliteit wordt ontnomen of dat het wordt belet die nationaliteit ingevolge een latere erkenning of wettiging door een Belg te verkrijgen.

Om de nadelige gevolgen te beperken die kunnen voortvloeien uit het conflict tussen de Belgische wet en de Duitse, is men tot een tweevoudige oplossing gekomen naargelang het gaat om de familierechtelijke status (burgerlijk recht) of de nationaliteit (publiek recht),

In het geval waarin een kind eerst door een Duitser wordt erkend en daarna door een Belg die huwt met de moeder, en ook deze haar kind heeft erkend, heeft men aldus aangenomen dat dit kind gewettigd is ten aanzien van de Belgische wet, zonder daardoor de Belgische nationaliteit te verkrijgen.

Die tweevoudige oplossing houdt een tweevoudige tegenstelling in. Eensdeels bezit het kind dat tijdens zijn minderjarigheid door een Belg wordt gewettigd, de Belgische nationaliteit krachtens artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de nationaliteit, en anderdeels is het kind ten aanzien van de Duitse wet niet gewettigd indien het de Duitse nationaliteit heeft behouden,

Die tweevoudige oplossing kan echter worden gerechtvaardigd door de overweging dat men inzake nationaliteit verplicht is de Belgische regel toe te passen, terwijl ten aanzien van de familierechtelijke status de wet van de vader, — hier de Duitse wet, — mag worden toegepast.

Hoe dan ook, de tweevoudige oplossing is in de huidige stand van onze wetgeving voordeliger dan een enkelvoudige, die voor het familierecht dezelfde regel zou toepassen als voor de nationaliteit. Een zodanige enkelvoudige oplossing zou niet alleen aan het kind de Belgische nationaliteit ontfeggen, maar ook de status van erkend of gewettigd natuurlijk kind.

Dezelfde moeilijkheden kunnen zich voordoen wanneer het kind door een Zwitsers onderdaan is erkend.

Het Zwitsers recht kent immers de twee rechtsinstellingen: de « Vaterschaftsanerkennung » die overeenkomt met de « Anerkenntnis » naar Duits recht, en de « Kindesankennung » die gelijkstaat met de erkenning naar Belgisch recht.

De Overeenkomst die de Regering aan uw goedkeuring onderwerpt, maakt het mogelijk aan het conflict een enkelvoudige oplossing te geven die terzelfdertijd logischer en voordeliger is.

Het eerste artikel omschrijft de termen « erkenning met familierechtelijk gevolg » en « erkenning zonder familierechtelijk gevolg »,

Artikel 2 bepaalt dat in de landen die slechts de erkenning zonder familierechtelijk gevolg kennen, zoals in Duitsland, de onderdanen van de Overeenkomstsluitende Staten,

la législation prévoit la reconnaissance avec filiation, par exemple les Belges, peuvent souscrire une reconnaissance avec filiation.

L'article 3 prévoit le cas inverse: dans les pays qui ne connaissent que la reconnaissance avec filiation, en Belgique par exemple, les ressortissants des autres Etats contractants dont la législation prévoit la reconnaissance sans filiation c'est-à-dire les Allemands et les Suisses, peuvent souscrire une reconnaissance sans filiation.

L'article 4 dispose que les reconnaissances prévues aux articles 2 et 3 sont faites dans la forme authentique déterminée par la loi locale et doivent toujours mentionner la nationalité dont s'est prévalu le déclarant. Elles ont la même valeur que si elles avaient été souscrites devant l'autorité compétente du pays du déclarant.

L'article 5 prévoit une dispense de légalisation,

Les articles 6 et suivants concernant la ratification, l'entrée en vigueur, l'adhésion d'autres Etats et la durée de la Convention. Il convient de signaler qu'il s'agit d'une convention fermée à laquelle ne peuvent adhérer que les Etats membres de la Commission internationale de l'état civil. A l'heure actuelle cette Commission groupe les Etats énumérés dans le préambule de la Convention.

**

Bien que la Convention ne fixe pas expressément des règles de conflit, il devra en être déduit en Belgique certaines conséquences quant aux effets des reconnaissances prévues aux articles 2 et 3.

En vertu de l'article 3 un Allemand pourra souscrire, en Belgique une simple «Anerkenntnis», c'est-à-dire une reconnaissance sans filiation.

Pour que l'acte qu'il souscrit puisse être tenu pour une «Anerkenntnis» il faudra notamment que, conformément à l'article 4, l'acte mentionne que le déclarant s'est prévalu de la nationalité allemande. En fait il faudra que sa volonté de ne souscrire qu'une «Anerkenntnis» apparaisse clairement. Le Gouvernement se propose de donner à ce sujet des directives précises aux officiers de l'état-civil.

L'Allemand aura donc chez nous un choix: s'il opte pour l'«Anerkenntnis», l'acte qu'il souscrit aura conformément à l'article 4, la même valeur que s'il avait été dressé en Allemagne, c'est-à-dire qu'il ne créera pas de lien de filiation.

Par contre, s'il n'opte pas pour l'«Anerkenntnis», il faudra admettre que l'acte qu'il aura souscrit sera une reconnaissance de droit belge, c'est-à-dire une reconnaissance avec filiation.

Au regard de la loi allemande cette reconnaissance ne sera toujours qu'une «Anerkenntnis». Le conflit de lois subsiste, mais la Convention aura l'avantage de fixer une règle de droit international privé belge.

En ce qui concerne le cas inverse prévu à l'article 2, un Belge pourra souscrire en Allemagne une reconnaissance pleine en invoquant sa nationalité belge. Là aussi il faudra que sa volonté de souscrire une reconnaissance pleine apparaisse clairement.

S'il n'utilise pas le choix que lui donne l'article 2 de la Convention, l'on devra admettre que l'acte qu'il aura souscrit ne sera qu'une simple «Anerkenntnis» sans filiation.

A fortiori, et c'est là le point le plus important, l'on devra considérer à l'avenir que la reconnaissance souscrite par

welker wetgeving de erkenning met familierechtelijk gevolg kent, bv. de Belgen, tot een zodanige erkenning zijn toegepast.

Artikel 3 handelt over het tegenovergestelde geval: in de landen die alleen de erkenning met familierechtelijk gevolg kennen, in België bv., worden de onderdanen van de andere Overeenkomstsluitende Staten, welke wetgeving de erkenning zonder familierechtelijk gevolg kent, d.w.z. de Duitsers en de Zwitsers, tot een zodanige erkenning toegelaten.

Actikel 4 bepaalt dat de erkenningen als bedoeld in de artikelen 2 en 3, in de authentieke vorm van de plaatselijke wet moeten worden opgemaakt en altijd de nationaliteit waarop de erkenner zich heeft beroepen, moeten vermelden. Ze hebben dezelfde kracht als ware zij afgelegd ten overstaan van de bevoegde autoriteit van het land van de erkenner.

Artikel 5 voorziet in een vrijstelling van legalisatie.

De artikelen 6 en volgende betreffen de bekrachtiging, de inwerkingtreding, de toetreding van andere Staten en de duur van de Overeenkomst. Er zij op gewezen dat het hier gaat om een gesloten overeenkomst, waartoe alleen de Staten leden van de Internationale Commissie voor de burgerlijke stand kunnen toetreden. Van die Commissie maken thans deel uit de Staten die in de aanhef van de Overeenkomst zijn vermeld.

**

In België zal men uit de Overeenkomst, hoewel daarin geen uitdrukkelijke regels voor de oplossing van conflicten worden opgegeven, bepaalde besluiten moeten opmaken met betrekking tot de gevolgen van de in artikel 2 en 3 omschreven erkenningen.

Krachtens artikel 3 zal een Duitser in België een eenvoudige «Anerkenntnis» kunnen doen, d.w.z. een erkenning zonder familierechtelijk gevolg.

Opdat de akte die hij ondertekent als een «Anerkenntnis» kan worden aangemerkt, is het onder meer vereist dat, overeenkomstig artikel 4, in de akte is vermeld dat de erkenner zich op de Duitse nationaliteit heeft beroepen. In feite moet zijn wil om slechts een «Anerkenntnis» te doen, duidelijk tot uiting komen. De Regering neemt zich voor in dit verband aan de ambtenaren van de burgerlijke stand nauwkeurige richtlijnen te geven.

De Duitser zal dus bij ons de keuze hebben: verkiest hij de «Anerkenntnis», dan zal de akte die hij overeenkomstig artikel 4 ondertekent dezelfde waarde hebben als was zij in Duitsland opgemaakt, d.w.z. dat ze geen band van afstamming doet ontstaan.

Verkiest hij daarentegen niet de «Anerkenntnis», dan moet worden aangenomen dat de akte die hij ondertekent een erkenning is naar Belgisch recht, d.w.z. met familierechtelijk gevolg.

Ten aanzien van de Duitse wet zal deze erkenning steeds maar een «Anerkenntnis» zijn. Het wetsconflict blijft voortbestaan, maar de Overeenkomst biedt het voordeel dat zij een regel van Belgisch internationaal privaatrecht stelt.

Wat betreft het tegenovergestelde geval, stelt artikel 2, dat een Belg in Duitsland een volle erkenning kan doen door zich op zijn Belgische nationaliteit te beroepen. Hier ook moet zijn wil tot een volle erkenning duidelijk tot uiting komen.

Wanneer hij geen gebruik maakt van de keuze die artikel 2 van de Overeenkomst hem biedt, moet worden aangenomen dat de akte die hij ondertekent enkel een eenvoudige «Anerkenntnis» is zonder familierechtelijk gevolg.

A fortiori zal men - en dit is het belangrijkste punt - de erkenning door een Duits onderdaan in Duitsland, waar

un Allemand en Allemagne, où il ne dispose pas du choix, est toujours une simple « Anerkenntnis » sans filiation.

On sera ainsi amené à appliquer dans ce cas une nouvelle règle unique qui est plus logique et plus conforme aux règles traditionnelles du droit international privé.

Dans le cas envisagé de l'enfant reconnu en Allemagne par un Allemand on devra donc considérer que l'enfant n'a pas de lien de filiation avec l'auteur de la reconnaissance; que cette reconnaissance ne lui a pas enlevé la nationalité belge s'il possédait celle-ci ou ne l'a pas empêché d'acquiescer ultérieurement la nationalité belge s'il ne la possédait pas encore. D'une façon générale, on pourra tenir pour valables et susceptibles d'entraîner des effets en matière de nationalité la reconnaissance subséquente et la légitimation de l'enfant par un Belge.

La solution sera donc logique et conforme en même temps à l'article 331 du Code civil et à l'article 3 des lois coordonnées sur la nationalité puisque l'enfant sera Belge et légitimé.

Elle présente un intérêt certain étant donné le nombre important des enfants se trouvant dans un des cas prévus par la Convention.

*Le Vice-Premier Ministre
et Ministre des Affaires étrangères,*

Le Ministre de la Justice,

P. H. SPAAK,

P. VERMEYLEN.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le Conseil d'Etat, section de législation, première chambre, saisi par le Vice-Premier Ministre et, Ministre des Affaires étrangères, le 11 novembre 1963, d'une demande d'avis sur un projet de loi portant approbation de la Convention portant extension de la compétence des autorités qualifiées pour recevoir les reconnaissances d'enfants naturels, signés à Rome, le 11 septembre 1961, a donné le 25 novembre 1963 l'avis suivant:

Le projet n'appelle pas d'observation.

La chambre était composée de
MM.:

J. SUETENS, *premier président*;
G. HOLOYE, *conseiller d'Etat*;
J. MASQUELIN, *conseiller d'Etat*;
P. DE VISSCHER, *assesseur de la section de législation*;
J. ROLAND, *assesseur de la section de législation*;
G. DE LEUZE, *greffier adjoint, greffier*.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. SUETENS.

Le rapport a été présenté par M. W. LAHAYE, auditeur général adjoint,

*-Le Greffier,
(s.) G. DE LEUZE,*

*Le Président,
(s.) J. SUETENS.*

Pour expédition délivrée au Ministre des Affaires étrangères.

Le 26 novembre 1963.

Le Greffier du Conseil d'Etat,

deze niet over een keuze beschikt. in het vervolg steeds als een eenvoudige « Anerkenntnis » zonder familierechtelijk gevolg moeten beschouwen,

Aldus zal men ertoe komen in dat geval een nieuwe eenvoudige regel toe te passen, wat logischer is en beter overeenstemt met de traditionele regels van het internationaal privaatrecht.

In het geval waarin een kind in Duitsland door een Duits onderdaan wordt erkend, moet dus worden aangenomen dat het geen band van afstamming heeft met de erkenner: dat die erkenning het kind de Belgische nationaliteit niet heeft ontnomen zo het deze bezat, of het niet belet heeft de Belgische nationaliteit later te verkrijgen zo het deze nog niet bezat. Men zal, als algemene regel, kunnen aannemen dat de latere erkenning en wettiging van het kind door een Belg, geldig zijn en gevolgen kunnen hebben op het stuk van de nationaliteit.

De oplossing zal dus niet alleen logisch zijn maar ook overeenstemmen met artikel 331 van het Burgerlijk Wetboek en met artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de nationaliteit, aangezien het kind Belg is en gewettigd is.

Ze biedt een wezenlijk belang daar een aanzienlijk aantal kinderen zich in een der gevallen bevinden waarin de Overeenkomst voorziet.

*De Vice-Eerste Minister
en Minister van Buitenlandse Zaken,*

De Minister van Justitie,

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De Raad van State, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 14^e november 1963 door de Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet houdende goedkeuring van de overeenkomst tot uitbreiding van de bevoegdheid van de autoriteiten belast met de registratie van de erkenning van onwettige kinderen, ondertekend op 11 september 1961, te Rome, heeft de 25^e november 1963 het volgende advies gegeven:

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit
de HH.:

J. SUETENS, *eerste voorzitter*;
G. HOLOYE, *raadsheer van State*;
J. MASQUELIN, *raadsheer van State*;
P. DE VISSCHER, *bijzitter van de afdeling wetgeving*;
J. ROLAND, *bijzitter van de afdeling wetgeving*;
G. DE LEUZE, *adjunct-greffier, greffier*.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. SUETENS.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. LAHAYE, adjunct-auditeur-generaal.

*De Greffier,
(get.) G. DE LEUZE.*

*De Voorzitter,
(get.) J. SUETENS.*

Voor uitgifte afgeleverd aan de Minister van Buitenlandse Zaken.

De 26 november 1963.

De Greffier van de Raad van State,

R. DECKMYN,

PROJET DE LOI

BAUDOUIN, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Vice-Premier Ministre et Ministre des Affaires étrangères et de Notre Ministre de la Justice,

Nous AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Notre Vice-Premier Ministre et Ministre des Affaires étrangères et Notre Ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit:

Article unique.

La Convention portant extension de la compétence des autorités qualifiées pour recevoir les reconnaissances d'enfants naturels, signée à Rome, le 14 septembre 1961, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 12 décembre 1963.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN. KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hietne wezen zullen, ONZEGROET.

Op de voordracht van Onze Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken en van Onze Minister van Justitie,

HEBBEN **WIJ** BESLOTEN EN BESLUITEN **WIJ** :

Onze Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken en Onze Minister van Justitie zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Enig artikel.

De Overeenkomst tot uitbreiding van de bevoegdheid van de autoriteiten belast met de registratie van de erkenning van onwettige kinderen, ondertekend op 14 september 1961, te Rome, zal volkomen uitwerking hebben,

Gegeven te Brussel, 12 december 1963.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI:

*Le Vice-Premier Ministre
et Ministre des Affaires étrangères,*

P. H. SPAAK, .

Le Ministre de la Justice, .

P. VERMEYLEN,

VAN KONINGSWEGE:

*De Vice-Eerste Minister
en Minister van Buitenlandse Zaken,*

De Minister van Justitie,

CONVENTION

portant extension de la compétence des autorités qualifiées
pour recevoir (es reconnaissances d'enfants naturels.

Les Gouvernements de la République Fédérale d'Allemagne, de la République d'Autriche, du Royaume de Belgique, de la République Française, du Royaume de Grèce, de la République Italienne, du Grand-Duché de Luxembourg, du Royaume des Pays-Bas, de la Confédération Suisse et de la République Turque,

membres de la Commission Internationale de l'Etat Civil,
désireux de permettre aux ressortissants de leurs Etats respectifs de souscrire des reconnaissances d'enfants naturels sur le territoire des autres Etats contractants comme ils pourraient le faire sur le territoire de leur propre Etat, et de faciliter ainsi de telles reconnaissances,

sont convenus des dispositions suivantes:

Article premier.

Au sens de la présente Convention, l'acte par lequel une personne déclare être le père d'un enfant naturel est désigné par les termes «reconnaissance avec filiation» ou par les termes «reconnaissance sans filiation», suivant que cette déclaration tend à établir ou non un lien juridique de filiation entre celui qui la souscrit et l'enfant naturel qui en est l'objet.

Art. 2.

Sur le territoire des Etats, contractants dont la législation ne prévoit que la reconnaissance sans filiation, les ressortissants des autres Etats contractants, dont la législation prévoit la reconnaissance avec filiation, sont admis à souscrire une reconnaissance avec filiation.

Art. 3.

Sur le territoire des Etats contractants dont la législation ne prévoit que la reconnaissance avec filiation, les ressortissants des autres Etats contractants, dont la législation prévoit la reconnaissance sans filiation, sont admis à souscrire une reconnaissance sans filiation.

Art. 4.

Les déclarations prévues aux articles 2 et 3 sont reçues par l'officier de l'état civil ou par toute autre autorité compétente, en la forme authentique déterminée par la loi locale, et doivent toujours mentionner la nationalité dont s'est prévalu le déclarant. Elles ont la même valeur que si elles avaient été souscrites devant l'autorité compétente du pays du déclarant.

Art. 5.

Les expéditions ou extraits, certifiés conformes des actes contenant les déclarations prévues aux articles 2 et 3 et revêtus de la signature et du sceau de l'autorité qui les a délivrés sont dispensés de légalisation sur le territoire des Etats contractants.

Art. 6.

La présente Convention sera ratifiée et les instruments de ratification seront déposés auprès du Conseil Fédéral Suisse.

Celui-ci avisera les Etats, contractants et le Secrétariat général de la Commission Internationale de l'Etat Civil de tout dépôt d'instrument de ratification.

Art. 7.

La présente Convention entrera en vigueur le trentième jour suivant la date du dépôt du deuxième instrument de ratification, prévu à l'article précédent.

OVEREENKOMST

tot uitbreiding van de bevoegdheid van de autoriteiten
helast met de registratie van de erkenning van onwettige kinderen.

(Vertaling.)

De Regeringen van de Bondsrepubliek Duitsland, de Republiek Oostenrijk, het Koninkrijk België, de Franse Republiek, het Koninkrijk Griekenland, de Italiaanse Republiek, het Groothertogdom Luxemburg, het Koninkrijk der Nederlanden, de Zwitserse Bondsstaat en de Turkse Republiek,

leden van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand,
verlangende om aan de onderdanen van hun onderscheiden staten te geven onwettige kinderen te erkennen op het gebied van de andere Overeenkomstsluitende Staten op dezelfde wijze als zij het zouden kunnen doen op het gebied van hun eigen Staat, en daardoor zulke erkenningen te vergemakkelijken,
zijn overeengekomen als volgt:

Eerste artikel.

In deze Overeenkomst wordt de verklaring waarbij een persoon te kermen geeft de vader van een onwettig kind te zijn, aangeduid met de woorden «erkenning met familierechtelijk gevolg» of met de woorden «erkenning zonder familierechtelijk gevolg», naar gelang deze verklaring al dan niet de strekking heeft om een familierechtelijke betrekking te leggen tussen degene die de verklaring aflegt en het onwettig kind waarop de verklaring betrekking heeft.

Art. 2.

In het gebied van de Overeenkomstsluitende Staten welke wetgeving slechts erkenning zonder familierechtelijk gevolg kent, worden de onderdanen van de andere Overeenkomstsluitende Staten welke wetgeving erkenning met familierechtelijk gevolg kent, tot erkenning met familierechtelijk gevolg toegelaten.

Art. 3.

In het gebied van de Overeenkomstsluitende Staten welke wetgeving slechts erkenning met familierechtelijk gevolg kent, worden de onderdanen van de andere Overeenkomstsluitende Staten welke wetgeving erkenning zonder familierechtelijk gevolg kent, tot erkenning zonder familierechtelijk gevolg toegelaten.

Art. 4.

Van de verklaringen als bedoeld in de artikelen 2 en 3 worden door de ambtenaar van de burgerlijke stand of door iedere andere bevoegde autoriteit in de door de aldaar geldende wetgeving voorgeschreven authentieke vorm akten opgemaakt, die altijd de nationaliteit waarop de erkenner zich heeft bercepen zullen moeten vermelden. Zij hebben dezelfde kracht als wanneer zij waren afgelegd ten overstaan van de bevoegde autoriteit van het land van de erkenner.

Art. 5.

De voor eensluidend gewaarmerkte afschriften van al uittreksels uit de akten behelzende verklaringen als bedoeld in de artikelen 2 en 3, zijn, mits zij de handtekening en het zegel dragen van de autoriteit die ze heeft afgegeven, in het gebied van de Overeenkomstsluitende Staten vrijgesteld van legalisatie.

Art. 6.

Deze Overeenkomst zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen worden nedergelegd bij de Zwitserse Bondsraad.

Deze zal van elke nederlegging van een akte van bekrachtiging mededeling doen aan de Overeenkomstsluitende Staten en aan het Secretariaat-generaal van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand.

Art. 7.

Deze Overeenkomst treedt in werking op de dertigste dag na de datum van nederlegging van de tweede akte van bekrachtiging als bedoeld in het vorige artikel.

Pour chaque Etat signataire, ratifiant postérieurement la Convention, celle-ci entrera en vigueur le trentième jour suivant la date du dépôt de son instrument de ratification.

Art. 8.

La présente Convention s'applique de plein droit sur toute l'étendue du territoire métropolitain de chaque Etat contractant.

Tout Etat contractant pourra, lors de la signature, de la ratification, de l'adhésion, ou ultérieurement, déclarer par notification adressée au Conseil Fédéral Suisse que les dispositions de la présente Convention seront applicables à l'un ou plusieurs de ses territoires extra-métropolitains, des Etats ou des territoires dont les relations internationales sont assurées par lui. Le Conseil Fédéral Suisse avisera de cette notification chacun des Etats contractants et le Secrétariat général de la Commission Internationale de l'Etat Civil. Les dispositions de la présente Convention deviendront applicables dans le ou les territoires désignés dans la notification le sixième jour suivant la date à laquelle le Conseil Fédéral Suisse aura reçu ladite notification.

Tout Etat qui a fait une déclaration conformément aux dispositions de l'alinéa 2 du présent article, pourra, par la suite, déclarer à tout moment, par notification adressée au Conseil Fédéral Suisse, que la présente Convention cessera d'être applicable à l'un ou plusieurs des Etats ou territoires désignés dans la déclaration.

Le Conseil Fédéral Suisse avisera de la nouvelle notification chacun des Etats contractants et le Secrétariat général de la Commission Internationale de l'Etat Civil.

La Convention cessera d'être applicable au territoire visé, le sixième jour suivant la date à laquelle le Conseil Fédéral Suisse aura reçu ladite notification.

Art. 9.

Tout Etat membre de la Commission Internationale de l'Etat Civil pourra adhérer à la présente Convention. L'Etat désirant adhérer notifiera son intention par un acte qui sera déposé auprès du Conseil Fédéral Suisse. Celui-ci avisera chacun des Etats contractants et le Secrétariat général de la Commission Internationale de l'Etat Civil de tout dépôt d'acte d'adhésion. La Convention entrera en vigueur, pour l'Etat adhérant, le trentième jour suivant la date du dépôt de l'acte d'adhésion.

Le dépôt de l'acte d'adhésion ne pourra avoir lieu qu'après l'entrée en vigueur de la présente Convention.

Art. 10.

La présente Convention peut être soumise à des révisions.

La proposition de révision sera introduite auprès du Conseil Fédéral Suisse qui la notifiera aux divers Etats contractants ainsi qu'au Secrétariat général de la Commission Internationale de l'Etat Civil.

Art. 11.

La présente Convention aura une durée de dix ans à partir de la date indiquée à l'article 7, alinéa premier.

La Convention sera renouvelée tacitement de dix ans en dix ans, sauf dénonciation.

La dénonciation devra, au moins six mois avant l'expiration du terme, être notifiée au Conseil Fédéral Suisse, qui en donnera connaissance à tous les autres Etats contractants et au Secrétariat général de la Commission Internationale de l'Etat Civil.

La dénonciation ne produira son effet qu'à l'égard de l'Etat qui l'aura notifiée. La Convention restera en vigueur pour les autres Etats contractants.

En foi de quoi les représentants, soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention.

Fait à Rome, le 14 septembre 1961, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil Fédéral Suisse et dont une copie certifiée conforme sera remise par la voie diplomatique à chacun des Etats contractants et au Secrétariat général de la Commission Internationale de l'Etat Civil.

Pour le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne:

Dr. M. KLAIBER,

Dr. Hans G. FICKER.

Voor iedere ondertekenende Staat die de Overeenkomst later bekrachtigt, treedt zij in werking op de dertiende dag na de datum van nederlegging van zijn akte van bekrachtiging.

Art. 8.

Deze Overeenkomst is van rechtswege van toepassing in het gehele moederland van elke Overeenkomstsluitende Staat.

Elke Overeenkomstsluitende Staat kan bij de ondertekening, de bekrachtiging, de toetreding of nadien door middel van een aan de Zwitserse Bondsraad gerichte kennisgeving verklaren, dat de bepalingen van deze Overeenkomst van toepassing zullen zijn in een of meer van zijn buiten het moederland gelegen gebieden, van de staten of van de gebieden waarvan hij de internationale betrekkingen behartigt. De Zwitserse Bondsraad zal van deze kennisgeving mededeling doen aan elk der Overeenkomstsluitende Staten en aan het Secretariaat-generaal van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand. De bepalingen van deze Overeenkomst worden van toepassing in het gebied of de gebieden die in de kennisgeving genoemd zijn op de zestiende dag na de datum waarop de Zwitserse Bondsraad bedoelde kennisgeving heeft ontvangen.

Iedere Staat die een verklaring heeft afgelegd overeenkomstig het bepaalde in lid 2 van dit artikel kan nadien, op ieder tijdstip door middel van een aan de Zwitserse Bondsraad gerichte kennisgeving verklaren, dat deze Overeenkomst zalophouden van toepassing te zijn in een of meer van de staten of gebieden die in de verklaring zijn genoemd.

De Zwitserse Bondsraad zal van deze kennisgeving mededeling doen aan elk der Overeenkomstsluitende Staten en aan het Secretariaat-generaal van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand.

De Overeenkomst houdt op van toepassing te zijn in het bedoelde gebied op de zestiende dag na de datum waarop de Zwitserse Bondsraad de voornoemde kennisgeving heeft ontvangen.

Art. 9.

Iedere lid-staat van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand kan tot deze Overeenkomst toetreden. De Staat die wenst toe te treden geeft van zijn voornemen kennis door middel van een akte die wordt nedergelegd bij de Zwitserse Bondsraad. Deze zal van elke nederlegging van een akte van toetreding mededeling doen aan elk der Overeenkomstsluitende Staten en aan het Secretariaat-generaal van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand. Voor de toetredende staat treedt de Overeenkomst in werking op de dertiende dag na de datum van nederlegging van de akte van toetreding.

De nederlegging van de akte van toetreding kan niet plaats hebben dan nadat deze Overeenkomst in werking is getreden.

Art. 10.

Deze Overeenkomst kan worden herzien.

Het voorstel tot herziening wordt ingediend bij de Zwitserse Bondsraad, die daarvan kennis geeft, aan de andere Overeenkomstsluitende Staten alsmede aan het Secretariaat-generaal van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand.

Art. 11.

Deze Overeenkomst wordt gesloten voor een periode van tien jaar te rekenen van de, in het eerste lid van artikel 7 aangegeven datum.

De Overeenkomst wordt, behoudens opzegging, telkens stilzwijgend voor tien jaar verlengd.

De opzegging mocht ten minste zes maanden voor het verstrijken van de termijn ter kennis worden gebracht van de Zwitserse Bondsraad, die hiervan mededeling zal doen aan alle andere Overeenkomstsluitende Staten en aan het Secretariaat-generaal van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand.

De opzegging heeft, slechts, gevolg voor de staat die haar heeft gedaan. De Overeenkomst blijft van kracht voor de andere Overeenkomstsluitende Staten.

Ten blijke waarvan de ondertekende vertegenwoordigers, daartoe behoorlijk gevolmachtigd, deze Overeenkomst hebben ondertekend.

Gedaan te Rome, 14 september 1961, in een enkel exemplaar dat zal worden nedergelegd in het archief van de Zwitserse Bondsraad en waarvan een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift langs diplomatieke weg zal worden toegezonden aan elk der Overeenkomstsluitende Staten en aan het Secretariaat-generaal van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand.

Voor 'de Regering (van de Bondsrepubliek Duitsland):

Dr. M. KLAIBER.

Dr. Hans G. FICKER.

Pour le Gouvernement de la République d'Autriche:

Pour le Gouvernement du Royaume de Belgique:
Robert VAES.

Pour le Gouvernement de la République française:
Guy DELTEL.

Pour le Gouvernement du Royaume de Grèce:
Cl. SYNDICAS.

Pour le Gouvernement de la République italienne:
Carlo RUSSO.

Pour le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg:

Pour le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas:
En ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas les termes «Territoire métropolitain» et «Territoires extra-métropolitains», utilisés dans le texte de la Convention, signifient, vu l'égalité qui existe au point de vue du droit public entre les Pays-Bas, le Surinam et les Antilles néerlandaises, «Territoire européen» et «Territoires non-européens».
P. J. de KANTER.
Th. van SASSE.

Pour le Gouvernement de la Confédération suisse:
Dr. Ernst GÖTZ.

Pour le Gouvernement de la République turque:
M. KENANOGLU.

Voor de Regering van de Republiek Oostenrijk:

Voor de Regering van het Koninkrijk België:
Robert VAES.

Voor de Regering van de Franse Republiek:
Guy DELTEL.

Voor de Regering van het Koninkrijk Griekenland:
Cl. SYNDICAS.

Voor de Regering van de Italiaanse Republiek:
Carlo RUSSO.

Voor de Regering van het Groothertogdom Luxemburg:

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden:
De in de tekst van de Overeenkomst gebezigde uitdrukkingen «moederland» en «buiten het moederland gelegen gebieden» betekenen wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, gezien de staatsrechtelijke gelijkheid van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen, «Europees gebied» en «niet-Europese gebieden».
P. J. de KANTER.
Th. van SASSE.

Voor de Regering van het Zwitserse Eedgenootschap:
Dr. Ernst GÖTZ.

Voor de Regeering van de Turkse Republiek:
M. KENANOGLU.